Pregaria.cat

Entrada

Meditació sobre el nou Sant Pare

Possiblement dintre d'uns dies els cardenals reunits a Roma hauran elegit el successor de Joan Pau II. Per molt que diguin els periodistes i omplin els diaris – és la seva feina – serà una elecció imprevisible. Però hi ha indicis ben certs sobre qui pots ser.

Serà un home, cardenal, molt probablement en edat de jubilació o més avançada. És molt possible que en aquests moments no ho tingui gens clar que pot ser ell. Mes aviat per l'edat i el moment històric de l'Església, si ho medita seriosament davant de Crist, no en deu tenir cap ganes, humanament parlant.

Entraran tots els cardenals al Conclave, i només un d'ells sortirà Bisbe de Roma i Cap de la comunió de les Esglésies catòliques de tot el món.

Immediatament totes les agències internacionals estudiaran amb lupa tota la seva vida, els pares, els germans, els estudis, la seva vida sacerdotal, episcopal...etc., el caràcter, els escrits, el temperament, si és de dretes, d'esquerres, de centre, de centre tirant cap a la dreta o cap a l'esquerra. Sigui qui sigui serà sotmès a tota mena de crítiques per uns o pels altres, expectatives, pronòstics, intencions i suggeriments.

Potser tu, futur Sant Pare, et pensaves que aviat et podries jubilar, que et podries dedicar a l'estudi, a la meditació pausada, a la celebració, a fer de pastor d'un ramat ja conegut i estimat, a ultimar els darrers anys de la vida mirant de ficar-te més a fons en el Misteri de Déu, de la mà de l'Esperit de Jesús. Potser tot això haguera estat el merescut descans després de tants sobresalts, moments intensos, dubtes i responsabilitats. Potser sí, però no.

Et toca seguir, i ara més que mai. Molta gent canviarà la forma de relacionar-se amb tu. Et sentiràs envoltat de molts i moltes que et lloaran en tot, i altres que d'entrada et criticaran, perquè no respons a la idea que tenen del què ha de ser el Bisbe de Roma.

Imaginem, doncs, en aquesta breu estona de meditació, el que està a punt de caure sobre una persona, que com tothom té les seves virtuts i els seus defectes, els seus pecats i la seva relació amb Jesús. Una vertadera creu, que algú ha de dur sobre les seves espatlles en aquests moments de la història, i en una Església que a tots ens agrada i ens desagrada, ens provoca inspiració, pau, confiança , i a vegades potser el contrari.

La comunitat cristiana és la que és. Com tot. I aquell que ara li està a punt de tocar aquesta missió, un ser humà limitat, necessita un ajut no sols de l'Esperit, sinó també de l'amor i la pregària de tots. Donem-li un llarg vot de confiança, no el maregem, i deixem activament que vagi capint la creu i la resurrecció de Jesús, que serà en tot l'Únic fonamental que l'ajudarà a superar amb joia la soledat que li espera